



PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0130/2013

27.3.2013

SPRAWOZDANIE

zawierającego projekt zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony (2012/2143(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawczyni: Franziska Katharina Brantner

RR\932363PL.doc

PE504.207v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT ZALECENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO DLA RADY	3
PROJEKT ZALECENIA DLA RADY B7-0191/2012	15
OPINIA KOMISJI ROZWOJU	17
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI.....	21

PROJEKT ZALECENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO DLA RADY

w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony

(2012/2143(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając wartości, cele, zasady i strategię polityczne Unii Europejskiej zapisane, między innymi, w art. 2, 3 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając Konwencję w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z dnia 9 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (ZO ONZ) A/RES/63/308 z dnia 7 października 2009 r. w sprawie obowiązku ochrony,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1674 z kwietnia 2006 r. oraz rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1894 z listopada 2009 r. w sprawie ochrony ludności cywilnej w konfliktach zbrojnych¹,
- uwzględniając rezolucje 1325 (2000 r.) i 1820 (2008 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, rezolucję 1888 (2009 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktu zbrojnego, rezolucję 1889 (2009 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ mającą na celu usprawnienie wdrażania i kontroli stosowania rezolucji 1325 (2000 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz rezolucję 1960 (2010 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ, na mocy której ustanowiono mechanizm służący gromadzeniu danych o osobach dopuszczających się przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych i sporządzaniu list z nazwiskami takich osób,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1970 z dnia 26 lutego 2011 r. w sprawie Libii odnoszącą się do obowiązku ochrony i zezwalającą na szereg środków innych niż środki przymusu, mających zapobiec eskalacji aktów okrucieństwa, oraz rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1973 z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie Libii, pozwalającą państwom członkowskim na podjęcie wszystkich koniecznych kroków w celu ochrony ludności cywilnej i zamieszkiwanych przez nią obszarów i zawierającą po raz pierwszy w historii wyraźne odniesienie do pierwszego filaru obowiązku ochrony, po której nastąpiły podobne odwołania w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1975 w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej, rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1996 w

¹ S/RES/1674.

sprawie Sudanu i rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2014 w sprawie Jemenu,

- uwzględniając ust. 138 i 139 dokumentu końcowego ze światowego szczytu ONZ z 2005 r.¹,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa (ICISS) zatytułowane „Obowiązek ochrony” (2001 r.), sprawozdanie panelu wysokiego szczebla ONZ ds. zagrożeń, wyzwań i zmian zatytułowane „Bezpieczniejszy świat: nasza wspólna odpowiedzialność”² (2004 r.) oraz sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ zatytułowane „Większa wolność: rozwój, bezpieczeństwo i prawa człowieka dla wszystkich”³ (2005 r.),
- uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ, szczególnie w sprawie dopełniania obowiązku ochrony z 2009 r.⁴, w sprawie wczesnego ostrzegania, oceny i obowiązku ochrony z 2010 r.⁵, w sprawie roli regionalnych i lokalnych ustaleń dotyczących wywiązywania się z obowiązku ochrony z 2011 r.⁶ oraz w sprawie obowiązku ochrony: terminowa i zdecydowana reakcja” z 2012 r.⁷,
- uwzględniając wewnętrzny panel przeglądowny Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie działań ONZ w Sri Lance z listopada 2012 r., który bada, dlaczego społeczność międzynarodowa nie zapewniła ochrony ludności cywilnej przed nagminnymi naruszeniami prawa humanitarnego i praw człowieka, oraz wydaje zalecenia dotyczące przyszłych działań ONZ na rzecz skutecznego reagowania na podobne sytuacje obejmujące masowe bestialskie zbrodnie,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 lipca 2012 r. pt. „Zwiększenie roli mediacji w pokojowym rozstrzyganiu sporów, zapobieganiu konfliktom i ich rozwiązywaniu”,
- uwzględniając brazylijską inicjatywę przedstawioną na forum ONZ w dniu 9 września 2011 r. pt. „Odpowiedzialność podczas ochrony: elementy rozwoju i promowania nowej koncepcji”,
- uwzględniając unijny program zapobiegania konfliktom siłowym (program z Göteborga) z 2001 r. oraz roczne sprawozdania z jego wdrożenia,
- uwzględniając priorytety UE na 65. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ, które odbyło się w dniu 25 maja 2010 r.⁸,
- uwzględniając Pokojową Nagrodę Nobla 2012, która nie tylko honoruje historyczny wkład UE w budowanie pokojowej Europy i świata, lecz również zwiększa oczekiwania

¹ A/RES/60/1.

² <http://www.un.org/secureworld/report3.pdf>

³ A/59/2005.

⁴ A/63/677.

⁵ A/64/864.

⁶ A/65/877-S/2011/393.

⁷ A/66/874/-S/2012/578.

⁸ 10170/10.

co do jej przyszłego zaangażowania na rzecz bardziej pokojowego porządku na świecie opartego w większym stopniu na zasadach prawa międzynarodowego,

- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju¹ i Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej²,
 - uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 8 czerwca 2011 r. na 66. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych³ oraz z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie 67. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie XIX sesji Rady Praw Człowieka ONZ⁵,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie pozycji UE jako światowego gracza i jej roli w organizacjach wielostronnych⁶,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i EPBiO⁷,
 - uwzględniając art. 121 ust. 3 oraz art. 97 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0130/2013),
- A. mając na uwadze, że dokument końcowy ze światowego szczytu ONZ z 2005 r. ustanawia po raz pierwszy wspólną definicję zasady obowiązku ochrony; mając na uwadze, że zasada obowiązku ochrony, ustanowiona w ust. 138 i 139 dokumentu końcowego ze światowego szczytu ONZ z 2005 r., stanowi ważny krok w kierunku zwiększenia pokoju na świecie dzięki ustanowieniu obowiązku państw w zakresie ochrony swojej ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciw ludzkości, a także nałożeniu na społeczność międzynarodową obowiązku udzielania pomocy państwom w ponoszeniu tej odpowiedzialności reagowania, jeżeli państwa nie są w stanie zapewnić obywatelom ochrony przed wymienionymi czterema rodzajami zbrodni i naruszeń;
- B. mając na uwadze, że podstawą zasady dotyczącej obowiązku ochrony są trzy filary, a mianowicie: (I) państwo ponosi główną odpowiedzialność za ochronę ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, zbrodniami przeciw ludzkości i czystkami etnicznymi; (II) społeczność międzynarodowa winna pomagać państwom w wywiązywaniu się z zobowiązań w zakresie ochrony; (III) w przypadku gdy państwo nie jest w stanie zapewnić swojej ludności ochrony lub w rzeczywistości popełnia te zbrodnie, społeczność międzynarodowa ma obowiązek podjęcia działań zbiorowych;

¹ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

² Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0255.

⁴ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0240.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0058.

⁶ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0229.

⁷ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0075.

- C. mając na uwadze, że – zgodnie z wykonanymi pracami nad obowiązkiem ochrony poprzedzającymi uzgodnienie dokumentu końcowego ze światowego szczytu ONZ z 2005 r., a zwłaszcza w sprawozdaniu z 2001 r. Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa (ICISS) w sprawie obowiązku ochrony zasada obowiązku ochrony została ściślej zdefiniowana, aby objąć takie elementy jak odpowiedzialność za prewencję, odpowiedzialność za działanie i odpowiedzialność za odbudowę, o których mowa w sprawozdaniu ICISS;
- D. mając na uwadze, że koncepcja „obowiązku ochrony” jest pożądana, ponieważ precyzuje i wzmacnia istniejące zobowiązania państw w zakresie zapewnienia ochrony ludności cywilnej; mając na uwadze, że koncepcja ta, sformułowana na skutek porażki społeczności międzynarodowej w Rwandzie w 1994 r., ma decydujące znaczenie dla przetrwania wspólnoty narodów;
- E. mając na uwadze, że w omawianych przypadkach to uzasadnione użycie siły powinno się odbywać w sposób ostrożny, proporcjonalny i ograniczony;
- F. mając na uwadze, że rozwój zasady obowiązku ochrony stanowi ważny krok w kierunku zdolności do przewidywania ludobójstwa, zbrodni wojennych, czystek etnicznych i zbrodni przeciw ludzkości oraz zapobiegania im i reagowania na nie, a także ochrony podstawowych zasad prawa międzynarodowego, w szczególności międzynarodowego prawa humanitarnego, prawa dotyczącego uchodźców oraz praw człowieka; mając na uwadze, że zasady powinny być stosowane w sposób jak najbardziej spójny i jednolity niezwykle istotne jest, by wczesne ostrzeżenie i ocena były przeprowadzane w uczciwy, ostrożny i profesjonalny sposób i by stosowanie siły pozostało środkiem, po który sięga się jedynie w ostateczności;
- G. mając na uwadze, że ponad dziesięć lat po pojawieniu się zasady obowiązku ochrony oraz osiem lat po jej przyjęciu przez społeczność międzynarodową na szczycie światowym ONZ w 2005 r. niedawne wydarzenia znowu zwróciły uwagę na znaczenie oraz na wyzwania wynikające z zapewnienia bieżącej i zdecydowanej reakcji na cztery podstawowe zbrodnie objęte tą zasadą, a także konieczności zapewnienia większej operacyjności tej zasady w celu jej wdrożenia w sposób skuteczny i zapobiegnięcia masowym aktom okrucieństwa;
- H. mając na uwadze, że rozwój zasady obowiązku ochrony – w szczególności jej elementu prewencyjnego – może przyspieszyć światowe wysiłki zmierzające do zwiększenia pokoju na świecie, ponieważ wiele masowych aktów okrucieństwa następuje w okresach gwałtownych konfliktów i wymaga utworzenia skutecznego potencjału w zakresie zapobiegania konfliktom pod względem strukturalnym i operacyjnym, zmniejszając tym samym potrzebę wykorzystania siły jako środka wykorzystywanego w ostateczności;
- I. mając na uwadze, że wykorzystanie wszystkich narzędzi dostępnych w ramach rozdziałów VI, VII i VIII Karty obejmujących różne narzędzie od środków innych niż przymusowe po działania zbiorowe, ma podstawowe znaczenie dla dalszego rozwoju i legalności zasady obowiązku ochrony;
- J. mając na uwadze, że najskuteczniejszą formą zapobiegania konfliktom, przemocy i cierpieniu ludzkiemu jest wspieranie przestrzegania praw człowieka i podstawowych

wolności, wprowadzenie rządów prawa, dobrego rządzenia, bezpieczeństwa ludzkiego, rozwoju gospodarczego, likwidowania ubóstwa, wspieranie integracji, praw społeczno-gospodarczych, równości mężczyzn i kobiet oraz demokratycznych wartości i praktyk, a także ograniczanie nierówności ekonomicznych;

- K. mając na uwadze, że interwencja wojskowa w 2011 r. w Libii zwróciła uwagę na potrzebę wyjaśnienia roli organizacji szczebla regionalnego i organizacji niższego szczebla w stosowaniu obowiązku ochrony; mając na uwadze, że takie organizacje mogą być zarówno podmiotami sankcjonującymi obowiązek ochrony, jak i podmiotami zajmującymi się wdrażaniem zasady, lecz często brak im zdolności i zasobów;
- L. mając na uwadze, że prawa człowieka odgrywają najważniejszą rolę w stosunkach międzynarodowych;
- M. mając na uwadze, że zachodzi potrzeba zmiany naszego podejścia do obowiązku ochrony, tak aby zasada ta została włączona do wszystkich naszych programów dotyczących współpracy na rzecz rozwoju, zarządzania pomocą i zarządzania kryzysowego, przy czym powinniśmy opierać się na programach, w których już uwzględniono koncepcję obowiązku ochrony;
- N. mając na uwadze, że bardziej spójne wdrażanie elementu prewencyjnego zasady dotyczącej obowiązku ochrony, łącznie ze środkami mediacyjnymi i dyplomacją prewencyjną na wczesnym etapie, mogłoby zapobiec możliwości powstania konfliktu i przemocy lub ograniczyłoby je i pomogło zapobiegać ich eskalacji, a tym samym ewentualnie pomogło w zapobiegnięciu międzynarodowej interwencji w świetle elementu odpowiedzialności za działanie zasady obowiązku ochrony; mając na uwadze, że dyplomacja dwutorowa jest ważnym narzędziem dyplomacji prewencyjnej, która opiera się na wymiarze ludzkim starań na rzecz pojednania;
- O. mając na uwadze, że obowiązek ochrony jest przede wszystkim doktryną o charakterze zapobiegawczym i że interwencja zbrojna powinna być ostatecznym rozwiązaniem w sytuacjach, w których się ją stosuje; mając na uwadze, że zasadę obowiązku ochrony należy stosować – w miarę możliwości – przede wszystkim w ramach działań dyplomatycznych i długofalowych działań rozwojowych, które koncentrują się na budowaniu potencjału w zakresie praw człowieka, dobrych rządów, praworządności, wspierania edukacji i opieki zdrowotnej, ograniczania ubóstwa, zapobiegania konfliktom poprzez edukację i rozwój wymiany handlowej, skutecznej kontroli zbrojeń, przeciwdziałania nielegalnemu handlowi bronią i wzmocnienia systemów wczesnego ostrzegania; mając ponadto na uwadze, że istnieje wiele pozamilitarnych alternatywnych środków przymusu, takich jak dyplomacja prewencyjna, sankcje, mechanizm rozliczalności i mediacja; mając na uwadze przewodnią rolę, którą UE musi nadal odgrywać w dziedzinie zapobiegania konfliktom;
- P. mając na uwadze, że współpraca z organizacjami regionalnymi stanowi ważny wymiar zobowiązania do zapewnienia ochrony; mając na uwadze, że w związku z tym konieczne jest zaapelowanie o zwiększenie zasobów regionalnych w dziedzinie prewencji oraz wskazanie skutecznych strategii politycznych służących zapobieganiu wspomnianym powyżej czterem zbrodniom; mając na uwadze, że zbliżający się szczyt UE–Afryka, zaplanowany na 2014 rok, stanowi dobrą okazję do wyrażenia naszego poparcia dla Unii

Afrykańskiej w roli przywódcy i wspierania odpowiedzialności Afryki w zakresie wykonywania zobowiązań dotyczących zapewnienia ochrony;

- Q. mając na uwadze, że w wytycznych ONZ dotyczących skutecznej mediacji określono dylemat związany z tym, że nakazy aresztowania wydawane przez Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK), systemy sankcji oraz krajowe i międzynarodowe polityczne strategie przeciwdziałania terroryzmowi wpływają też na sposób, w jaki niektóre strony konfliktu mogą być włączane w proces mediacyjny; mając na uwadze, że od czasu utworzenia MTK nastąpił znaczący postęp w definiowaniu w prawie międzynarodowym przestępstw, które wymagają natychmiastowej reakcji społeczności międzynarodowej, jednak nadal brak jest niezależnego mechanizmu pozwalającego ocenić, kiedy te definicje mają zastosowanie; mając na uwadze, że wdrożenie statutu rzymskiego zwiększyłoby skuteczność systemu MTK; mając na uwadze, że statut rzymski nie został ratyfikowany przez wszystkie państwa społeczności międzynarodowej;
- R. mając na uwadze, że MTK i obowiązek ochrony są wzajemnie powiązane, ponieważ celem obu jest zapobieganie ludobójstwu, zbrodniom przeciw ludzkości i zbrodniom wojennym; mając na uwadze, że z jednej strony obowiązek ochrony wspiera misję MTK mającą na celu walkę z bezkarnością przez nawoływanie państw do ponoszenia odpowiedzialności sądowej, a z drugiej strony obowiązek ochrony wspiera zasadę komplementarności MTK, zgodnie z którą główny obowiązek pociągania do odpowiedzialności spoczywa na poszczególnych państwach;
- S. mając na uwadze, że MTK odgrywa kluczową rolę w zapobieganiu zbrodniom, ale także w procesie odbudowy państw i mediacji;
- T. mając na uwadze, że UE zawsze aktywnie wspierała obowiązek ochrony na arenie międzynarodowej; mając na uwadze, że musi ona wzmocnić swoją rolę globalnego gracza politycznego, chroniącego praw człowieka i prawo humanitarne oraz odzwierciedlającego to polityczne poparcie we własnej polityce;
- U. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE również zatwierdziły zasadę obowiązku ochrony; mając na uwadze, że jedynie niektóre spośród nich wprowadziły to pojęcie do tekstów krajowych;
- V. mając na uwadze, że niedawne doświadczenia w związku z konkretnymi sytuacjami kryzysowymi, na przykład w Sri Lance, Wybrzeżu Kości Słoniowej, Libii i Syrii wskazały na utrzymujące się wyzwania, jeżeli chodzi o wypracowanie wspólnego zrozumienia co do zapewnienia terminowego i skutecznego stosowania zasady obowiązku ochrony, jak również tworzenie wspólnej woli politycznej i potencjału, by w sposób skuteczny zapobiec lub położyć kres ludobójstwu, zbrodniom wojennym, czystkom etnicznym i zbrodniom przeciw ludzkości popełnianym czy to przez krajowe i lokalne władze, czy podmioty niepaństwowe, prowadzącym do licznych ofiar wśród ludności cywilnej;
- W. mając na uwadze, że w sytuacjach, w których stosuje się zasadę obowiązku ochrony, niezwykle istotne jest zachowanie rozróżnienia mandatów podmiotów wojskowych i mandatów podmiotów udzielających pomocy humanitarnej w celu zagwarantowania, że wszystkie podmioty udzielające pomocy humanitarnej będą postrzegane jako bezstronne i

neutralne, a także aby nie utrudniać skutecznego udzielania pomocy, w tym pomocy medycznej lub innej, i dostępu do beneficjentów i aby nie stwarzać zagrożenia dla osobistego bezpieczeństwa pracowników organizacji humanitarnych działających w terenie;

- X. mając na uwadze, że inicjatywa Brazylii pod hasłem „odpowiedzialność podczas ochrony” stanowi godny pochwały wkład w niezbędne opracowanie kryteriów, których spełnienie będzie konieczne przy realizacji mandatu w zakresie obowiązku ochrony i które obejmują proporcjonalność zasięgu i czasu trwania danej interwencji, szczegółową analizę skutków, jasne określenie ex ante celów politycznych oraz przejrzystość przy uzasadnianiu interwencji; mając na uwadze, że należy zaostrzyć mechanizmy monitorowania i przeglądu przyjętych mandatów, w tym za pośrednictwem specjalnych doradców Sekretarza Generalnego ONZ ds. przeciwdziałania ludobójstwu oraz ds. obowiązku ochrony oraz Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka, a ponadto mechanizmy te powinny działać w „uczciwy, rozważny i profesjonalny sposób, bez ingerencji politycznych czy podwójnych standardów”¹;
- Y. mając na uwadze, że od czasu utworzenia MTK nastąpił znaczący postęp w definiowaniu w prawie międzynarodowym przestępstw, które wymagają natychmiastowej reakcji społeczności międzynarodowej, jednak nadal brak jest niezależnych mechanizmów pozwalających ocenić, kiedy te definicje mają zastosowanie;
- Z. mając na uwadze, że Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka odgrywa ważną rolę, jeśli chodzi o informowanie o toczących się sprawach, które dotyczą masowych bestialskich zbrodni; mając na uwadze, że Rada Praw Człowieka ONZ odgrywa coraz ważniejszą rolę we wdrażaniu koncepcji obowiązku ochrony, w tym również poprzez udzielanie zezwoleń na prowadzenie misji informacyjnych i powoływanie komisji śledczych w celu gromadzenia i udostępniania informacji na temat czterech określonych rodzajów zbrodni i naruszeń, a także poprzez coraz większą gotowość do uciekania się do koncepcji obowiązku ochrony w sytuacjach kryzysowych, takich jak w Libii i Syrii;
- AA. mając na uwadze, że wąskie, a zarazem pogłębione podejście do realizacji obowiązku ochrony powinno ograniczać stosowanie tej zasady do czterech określonych rodzajów masowych bestialskich zbrodni i naruszeń;
- AB. mając na uwadze, że zasady obowiązku ochrony nie należy stosować w nadzwyczajnych sytuacjach humanitarnych ani podczas klęsk żywiołowych; mając na uwadze, że nie należy podejmować działań humanitarnych jako usprawiedliwienia dla działań politycznych, a także mając na uwadze, że wszystkie zaangażowane strony powinny respektować przestrzeń humanitarną;
- AC. mając na uwadze, że w sytuacjach pokonfliktowych należy udzielać kompleksowej pomocy; mając na uwadze, że potrzebne są większe wysiłki w celu stwierdzenia odpowiedzialności za poważne naruszenia praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz w celu zwalczania bezkarności;

¹ Artykuł 51, „Obowiązek ochrony: terminowa i zdecydowana reakcja”, sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 lipca 2012 r. (A/66/874-S/2012/578).

1. zwraca się do wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji, ESDZ, Komisji, państw członkowskich i Rady z następującymi zaleceniami:
 - a) potwierdzenie zaangażowania UE na rzecz obowiązku ochrony poprzez przyjęcie międzyinstytucjonalnego konsensusu w sprawie obowiązku ochrony, w tym wspólnej interpretacji skutków obowiązku ochrony dla działań zewnętrznych UE oraz roli, jaką jej działania i instrumenty mogą odgrywać w trudnych sytuacjach, do wspólnego przygotowania przez Radę ESDZ, Komisję i Parlament, z uwzględnieniem opinii zainteresowanych stron, w tym przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych;
 - b) włączenie do przedstawianego Parlamentowi rocznego sprawozdania wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji, poświęconego wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa, rozdziału dotyczącego działań UE w dziedzinie zapobiegania konfliktom i ich łagodzenia za pośrednictwem zasady dotyczącej obowiązku ochrony; zawarcie w tym rozdziale analizy przydatności odpowiednich instrumentów i struktur administracyjnych w kontekście realizacji obowiązku ochrony, a także wskazywać niezbędne zmiany; przygotowanie tego rozdziału we współpracy ze Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka i uwzględnienie różnych stanowisk przyjmowanych przez Parlament Europejski w odniesieniu do konkretnych kwestii związanych z zapobieganiem konfliktom lub ochroną praw człowieka; oraz omówienie wyników z Parlamentem;
 - c) uwzględnienie zasady obowiązku ochrony w ramach pomocy rozwojowej UE; dalsza profesjonalizacja i wzmocnienie dyplomacji prewencyjnej, mediacji i zdolności Unii w zakresie zapobiegania kryzysom i reagowania na nie, ze szczególnym uwzględnieniem gromadzenia i wymiany informacji oraz systemów wczesnego ostrzegania; usprawnienie koordynacji różnych struktur Komisji, Rady i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, w odniesieniu do wszystkich aspektów obowiązku ochrony, a także regularne informowanie Parlamentu o inicjatywach podejmowanych z myślą o wsparciu idei obowiązku ochrony;
 - d) zagwarantowanie skutecznego planowania polityki, koncepcji operacyjnych i celów rozwoju potencjału w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), aby umożliwić Unii pełną realizację zasady dotyczącej obowiązku ochrony w ramach ścisłej współpracy międzynarodowej z ONZ i organizacjami regionalnymi;
 - e) dalszy rozwój zdolności UE w zakresie mediacji i zapobiegania konfliktom, co obejmuje gotowość ekspertów prawnych, funkcjonariuszy policji i analityków regionalnych, jak i utworzenie autonomicznego europejskiego instytutu na rzecz pokoju, którego celem byłoby dostarczanie UE informacji na potrzeby mediacji oraz udostępnianie środków do ich prowadzenia, dyplomacja dwutorowa oraz wymiana sprawdzonych praktyk w dziedzinie zaprowadzania pokoju i deeskalacji; wzmocnienie prewencyjnych elementów zewnętrznych instrumentów UE, zwłaszcza instrumentu na rzecz stabilności;
 - f) wzmocnienie powiązań między systemami wczesnego ostrzegania, planowaniem polityki oraz procesem podejmowania decyzji na wysokim szczeblu w łonie ESDZ i

Rady;

- g) uwzględnienie systematycznej oceny czynników ryzyka wskazujących na ludobójstwo, zbrodnie wojenne, czystki etniczne i zbrodnie przeciwko ludzkości w regionalnych i krajowych dokumentach strategicznych, a także włączenie kwestii zapobiegania im do dialogu prowadzonego z krajami trzecimi, w których występuje zagrożenie takimi rodzajami zbrodni i naruszeń;
- h) nawiązanie współpracy z pracownikami delegatur UE i ambasad państw członkowskich oraz szkolenie ich, a także członków misji cywilnych i wojskowych w zakresie międzynarodowych praw człowieka, prawa humanitarnego i prawa karnego, w tym w zakresie zdolności wykrywania sytuacji, w których mogą mieć miejsce cztery określone rodzaje zbrodni i naruszeń, w tym również poprzez regularne kontakty z lokalnym społeczeństwem obywatelskim; zadbanie o to, aby specjaliści przedstawiciele UE w razie potrzeby stali na straży zasady obowiązku ochrony oraz rozszerzenie mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka w taki sposób, aby obejmował on kwestie związane z obowiązkiem ochrony; określenie na potrzeby obowiązku ochrony punktu kontaktowego UE w ramach istniejących struktur i zasobów Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, którego zadaniem byłoby zwłaszcza obszerne informowanie o skutkach wynikających z obowiązku ochrony oraz dbanie o sprawny przepływ informacji na temat sytuacji kryzysowych między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, zachęcając również do utworzenia w państwach członkowskich punktów kontaktowych ds. obowiązku ochrony; dalsze usprawnianie i wzmocnianie dyplomacji prewencyjnej i mediacji;
- i) rozpoczęcie i promowanie debaty wewnątrz UE na temat reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ, która jest jedynym organem międzynarodowym uprawnionym do zezwolenia na interwencje w ramach realizacji obowiązku ochrony bez zgody państwa, którego środki takie dotyczą;
- j) angażowanie i szkolenie przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, którzy mogliby uczestniczyć w dyplomacji nieformalnej (track II diplomacy), z myślą o propagowaniu wymiany dobrych praktyk w tej dziedzinie;
- k) wzmocnienie współpracy z organizacjami regionalnymi i subregionalnymi, w tym również poprzez usprawnienie podejmowanych przez nie środków w zakresie prewencji, budowania potencjału i reagowania w związku z zasadą obowiązku ochrony;
- l) zadbanie o szybką ratyfikację przez wszystkie państwa członkowskie UE poprawek do Statutu MTK zawierających definicję zbrodni agresji, ponieważ Trybunał może odgrywać kluczową rolę w zapobieganiu masowym bestialskim zbrodniom oraz w działaniach mających na celu zapewnienie odpowiedzialności;
- m) położenie nacisku na przestrzeganie klauzuli dotyczącej MTK w umowach z krajami trzecimi i rozważenie możliwości dokonania przeglądu porozumienia z krajami, które nie stosują się do nakazów aresztowania wystawianych przez MTK;
- n) opowiedzenie się za dwutorowym podejściem, tj. promowaniem powszechnej

akceptacji obowiązku ochrony, a jednocześnie zachęcanie państw do wspierania MTK i udzielania mu pomocy;

2. zachęca wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą i Radę do:

- a) aktywnego wkładu do debaty na temat zasady obowiązku ochrony w oparciu o obowiązujące międzynarodowe prawa człowieka i konwencje genewskie, tak aby społeczność międzynarodowa skupiła się na elemencie prewencyjnym w ramach obowiązku ochrony i na powszechnym stosowaniu narzędzi niezwiązanych ze środkami przymusu, a także opracowania w związku z tym konkretnego planu działania, obejmującego również uwagi dotyczące odpowiedzialności za odbudowę/potrzeby odbudowy;
- b) dalszego propagowania koncepcji obowiązku ochrony na forum ONZ i do działań na rzecz upowszechnienia jej jako zasadniczego elementu modelu bezpieczeństwa zbiorowego opartego na wielostronności i przewodniej roli Narodów Zjednoczonych oraz uwzględniającego wzmocnienie pozycji MTK; przypomnienia, że obowiązek ochrony obejmuje również odpowiedzialność za walkę z bezkarnością;
- c) wspierania wysiłków sekretarza generalnego ONZ na rzecz ożywienia i poprawy zrozumienia skutków zasady dotyczącej obowiązku ochrony i współpracy z innymi członkami ONZ, którzy chcą zwiększyć zdolność społeczności międzynarodowej do zapobiegania masowym bestialskim zbrodniom i do reagowania na te zbrodnie;
- d) wezwania Rady Bezpieczeństwa ONZ uwzględnienia brazylijskiej inicjatywy pod hasłem „odpowiedzialność podczas ochrony” w celu zapewnienia skutecznego stosowania zasady obowiązku ochrony, wyrządzając jak najmniej szkód i wniesienia wkładu w niezbędne opracowanie kryteriów, których spełnienie będzie konieczne przy realizacji trzeciego filaru zasady dotyczącej obowiązku ochrony i które obejmują proporcjonalność zasięgu i czasu trwania danej interwencji, staranne wyważenie konsekwencji, jasne określenie ex ante celów politycznych oraz przejrzystość przy uzasadnianiu interwencji; z uwagi na fakt, że opracowanie takich kryteriów może zaoferować gwarancje, dzięki którym państwa nieufne wobec doktryny zasady obowiązku ochrony przekonają się do jej stosowalności, zastrzeżenie mechanizmów monitorowania i przeglądu przyjętych mandatów, w tym za pośrednictwem specjalnych doradców Sekretarza Generalnego ONZ ds. przeciwdziałania ludobójstwu oraz ds. obowiązku ochrony oraz Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka i stosowanie tych mechanizmów w „uczciwy, rozważny i profesjonalny sposób, bez ingerencji politycznych czy podwójnych standardów”¹;
- e) wyciągnięcia – we współpracy z państwami członkowskimi i partnerami międzynarodowymi – wniosków ze stosowania zasady obowiązku ochrony w Libii w 2011 r. i z aktualnej sytuacji w Syrii, którą charakteryzuje niezdolność do podjęcia działań;
- f) zaproponowania pięciu stałym członkom Rady Bezpieczeństwa ONZ przyjęcia

¹ Artykuł 51, „Obowiązek ochrony: terminowa i zdecydowana reakcja”, sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 lipca 2012 r. (A/66/874-S/2012/578).

kodeksu postępowania, który dobrowolnie ograniczy stosowanie prawa weta do przypadków ludobójstwa, zbrodni wojennych, czystek etnicznych i zbrodni przeciw ludzkości;

- g) współpracy z regionalnymi partnerami UE, aby wyraźniej podkreślić rolę organizacji regionalnych i subregionalnych w związku ze stosowaniem zasady obowiązku ochrony;
 - h) dążenia do ustanowienia obowiązku ochrony jako nowej normy prawa międzynarodowego w zakresie, na jaki podczas światowego szczytu w 2005 r. zgodziły się państwa należące do ONZ;
 - i) zakomunikowania Radzie Bezpieczeństwa, że nawet jeśli nowa zasada, jaką jest obowiązek ochrony, stanie się normą prawa międzynarodowego, nie musi to koniecznie oznaczać, że ograniczone zostaną uprawnienia decyzyjne Rady;
 - j) udzielenia pomocy przy wzmacnianiu ram i zdolności na szczeblu ONZ w zakresie mediacji, dyplomacji dwutorowej, wymiany najlepszych praktyk w dziedzinie pokojowego rozwiązywania rodzących się konfliktów i deeskalacji oraz systemów wczesnego ostrzegania, takich jak te stosowane przez jednostkę wsparcia mediacji przy Departamencie Spraw Politycznych; zwiększenia roli Biura Specjalnego Doradcy ds. Zapobiegania Ludobójstwu i Specjalnego Doradcy ds. Obowiązku Ochrony; zaangażowania Rady Praw Człowieka w debatę na temat obowiązku ochrony;
 - k) zapewnienia we współpracy z państwami członkowskimi będącymi członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ, a także wszystkich partnerów międzynarodowych do zadbania o pełną spójność ewentualnych dalszych zmian w koncepcji obowiązku ochrony z międzynarodowym prawem humanitarnym, a także do opowiedzenia się za ścisłym przestrzeganiem i monitorowaniem przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego w przypadkach, w których zastosowanie będzie mieć zasada obowiązku ochrony;
 - l) podjęcia kwestii jednego głosu UE w Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz wspólnego budżetu na misje w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na podstawie mandatu ONZ;
 - m) włączania w o wiele większym stopniu kobiet, w tym przywódczyni i grup kobiet we wszystkie działania służące zapobieganiu konfliktom oraz łagodzeniu i rozwiązywaniu konfliktów zgodnie z rezolucjami nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ;
 - n) współpracy z ONZ z myślą o jednoznacznym powiązaniu kwestii realizacji obowiązku ochrony z walką przeciwko bezkarności w przypadku najpoważniejszych zbrodni objętych tą koncepcją;
3. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą:
- a) do przedstawienia Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego w ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszego zalecenia konkretnego planu działania w zakresie działań następczych wynikających z propozycji Parlamentu oraz

zawierającego w szczególności etapy na drodze do osiągnięcia konsensusu w sprawie obowiązku ochrony;

4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wiadomości Komisji, wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej, ESDZ oraz państwom członkowskim.

28.3.2012

PROJEKT ZALECENIA DLA RADY B7-0191/2012

zgodnie z art. 121 ust. 1 Regulaminu

w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony

Frieda Brepoels

w imieniu grupy Verts/ALE

Parlament Europejski,

- uwzględniając ust. 138 i 139 dokumentu podsumowującego światowy szczyt ONZ z 2005 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z kwietnia 2006 r. (S/RES/1674),
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ Ban Ki Muna w sprawie „wdrożenia odpowiedzialności za ochronę” z dnia 15 września 2009 r.,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie odpowiedzialności za ochronę (A/RES/63/308) z dnia 7 października 2009 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1973 w sprawie Libii z dnia 17 marca 2011 r., która po raz pierwszy w historii zezwoliła na użycie siły wobec państwa – odnosząc się bezpośrednio do zasady obowiązku ochrony, po której nastąpiły podobne odwołania w rezolucji nr 1975 w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej, rezolucji nr 1996 w sprawie Sudanu i rezolucji nr 2014 w sprawie Jemenu,
 - uwzględniając art. 121 ust. 1 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ust. 138 i ust. 139 dokumentu podsumowującego światowy szczyt ONZ nakładają równocześnie obowiązek na państwa, aby chroniły swoich obywateli przed okrucieństwami i na wspólnotę międzynarodową, aby podejmowała właściwe działania, kiedy państwa nie są w stanie zapewnić ochrony swoim obywatelom przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciwko ludzkości podlegającymi jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- B. mając na uwadze, że koncepcja ta opiera się na trzech filarach: filar pierwszy, który stanowi odpowiedzialność państwa za ochronę, filar drugi, który polega na międzynarodowej pomocy i budowaniu zdolności do pomocy państwom, i filar trzeci, który umożliwia podjęcie terminowych i zdecydowanych zbiorowych działań, kiedy filary

pierwszy i drugi okazały się nieskuteczne;

- C. mając na uwadze, że do definicji koncepcji obowiązku ochrony wprowadzono dalsze zmiany, tak aby obejmowała ona odpowiedzialność za prewencję, odpowiedzialność za działanie i odpowiedzialność za odbudowę;
 - D. mając na uwadze, że ostatnie doświadczenie konkretnych kryzysów pokazuje, że wysiłki międzynarodowe w ramach filaru drugiego przynoszą mieszane rezultaty;
 - E. mając na uwadze pierwszy przykład światowych działań w ramach filaru trzeciego – zatwierdzona przez Radę Bezpieczeństwa ONZ interwencja zbrojna w Libii – które ocaliły wiele istnień ludzkich, ale również wyraźnie unaocznily, że wiele kwestii związanych z koncepcją obowiązku ochrony wymaga dalszego udoskonalenia;
 - F. mając na uwadze, że ustanowienie przez ONZ obowiązku ochrony stanowi ważny krok w kierunku bardziej pokojowego świata poprzez lepsze przestrzeganie norm odnoszących się do powszechnych praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, jeśli można nadać jej wystarczającą moc prawną i poddać ją regulacji, żeby rozwiać podejrzenia niektórych rządów, że jest to instrument, który może służyć obcym ingerencjom;
1. występuje z następującymi zaleceniami:
 - a) dostosować koncepcję obowiązku ochrony we współpracy z innymi podmiotami państwowymi, które chcą poprawić zdolność międzynarodowej wspólnoty do zapobiegania okrucieństwom, takimi jak Brazylia, Rosja, Indie i Chiny, które z inicjatywy Brazylii złożyły propozycję pod nazwą „odpowiedzialność podczas ochrony”;
 - b) wypracować podstawę do zawarcia międzyinstytucjonalnego konsensusu w sprawie obowiązku ochrony, który miałby zostać przyjęty wspólnie przez Radę, ESDZ, Komisję i Parlament Europejski;
 - c) uczynić wszystko co w ich mocy, aby dalej rozwijać dyplomację prewencyjną i mediacje zarówno na szczeblu UE, jak i w ramach ONZ, a także aby opracować narzędzia, z których może korzystać Organizacja Narodów Zjednoczonych;
 - d) zweryfikować politykę planowania i rozwoju potencjału w kontekście wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE wobec celu, jakim jest stworzenie zdolności UE odpowiadających wymogom ONZ, aby zapewnić lepszą ochronę praw człowieka oraz zapobiegać wojnom i związanym z nimi okrucieństwom;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie i do wiadomości Komisji.

19.2.2013

OPINIA KOMISJI ROZWOJU

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie zalecenia dla Rady dotyczącego zasady ONZ mówiącej o obowiązku ochrony (2012/2143(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Michael Cashman

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uwzględniając rezolucje 1325 (2000 r.) i 1820 (2008 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, rezolucję 1888 (2009 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktu zbrojnego, rezolucję 1889 (2009 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ mającą na celu usprawnienie wdrażania i kontroli stosowania rezolucji 1325 (2000 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz rezolucję 1960 (2010 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ, na mocy której ustanowiono mechanizm służący gromadzeniu danych o osobach dopuszczających się przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych i sporządzaniu list z nazwiskami takich osób;
2. z zadowoleniem przyjmuje koncepcję obowiązku ochrony, która precyzuje i wzmacnia istniejące zobowiązania państw dotyczące zapewnienia ochrony ludności cywilnej; podkreśla, że koncepcja ta, sformułowana na skutek porażki społeczności międzynarodowej w Rwandzie w 1994 r., ma decydujące znaczenie dla przetrwania wspólnoty narodów;
3. przypomina jednak, że najważniejszym zbiorem przepisów w czasie konfliktów zbrojnych jest międzynarodowe prawo humanitarne i że celem społeczności międzynarodowej powinno być lepsze ich przestrzeganie; podkreśla, że obowiązek ochrony, mimo iż nie jest koncepcją prawną, opiera się na prawie międzynarodowym i zawężony jest – zarówno w czasie konfliktów zbrojnych, jak i w czasie pokoju – do czterech zbrodni: zbrodni ludobójstwa, zbrodni wojennych, czystek etnicznych i zbrodni przeciwko ludzkości; podkreśla potrzebę wyraźnego uwzględnienia aspektu równości płci w koncepcji obowiązku ochrony;
4. podkreśla potrzebę zmiany naszego podejścia do obowiązku ochrony, tak aby zasada ta została włączona do wszystkich naszych programów dotyczących współpracy na rzecz

rozwoju, pomocy humanitarnej i zarządzania kryzysowego, przy czym powinniśmy opierać się na programach, w których już uwzględniono koncepcję obowiązku ochrony;

5. ponownie stwierdza, że w sytuacjach, w których stosuje się zasadę obowiązku ochrony, niezwykle istotne jest zachowanie rozróżnienia mandatów podmiotów wojskowych i mandatów podmiotów udzielających pomocy humanitarnej w celu zagwarantowania, że wszystkie podmioty udzielające pomocy humanitarnej będą postrzegane jako bezstronne i neutralne, a także aby nie utrudniać skutecznego udzielania pomocy, w tym pomocy medycznej lub innej, i dostępu do beneficjentów i aby nie stwarzać zagrożenia dla osobistego bezpieczeństwa pracowników organizacji humanitarnych działających w terenie;
6. podkreśla, że obowiązek ochrony jest przede wszystkim doktryną o charakterze zapobiegawczym i że interwencja zbrojna powinna być ostatecznym rozwiązaniem w sytuacjach, w których się ją stosuje; apeluje, by zasada obowiązku ochrony stosowana była – w miarę możliwości – przede wszystkim w ramach działań dyplomatycznych i długofalowych działań rozwojowych, które koncentrują się na budowaniu potencjału w zakresie praw człowieka, dobrych rządów, praworządności, wspierania edukacji i opieki zdrowotnej, ograniczania ubóstwa, zapobiegania konfliktom poprzez edukację i rozwój wymiany handlowej, skutecznej kontroli zbrojeń, przeciwdziałania nielegalnemu handlowi bronią i wzmacniania systemów wczesnego ostrzegania; ponadto przypomina o istnieniu wielu pozamilitarnych alternatywnych środków przymusu, takich jak dyplomacja prewencyjna, sankcje, mechanizm rozliczalności i mediacja; podkreśla, że UE w dalszym ciągu musi odgrywać przewodnią rolę w zapobieganiu konfliktom;
7. mając na uwadze, że bezpieczeństwo ludzi jest warunkiem rozwoju, podkreśla, że nasze zobowiązanie dotyczące zapewnienia ochrony powinno być wypełniane w ramach naszego zobowiązania dotyczącego realizacji milenijnych celów rozwoju oraz zgodnie z ramami, które będą obowiązywać po roku 2015; obejmuje to stosowanie wszystkich narzędzi, którymi dysponujemy i których celem jest wzmocnienie instytucji demokratycznych, ograniczenie ubóstwa i zrównoważony rozwój;
8. przypomina, że współpraca z organizacjami regionalnymi stanowi ważny wymiar koncepcji obowiązku ochrony; w związku z tym apeluje o zwiększenie zasobów regionalnych w dziedzinie prewencji oraz wskazanie skutecznych strategii politycznych służących zapobieganiu wspomnianym powyżej czterem zbrodniom; zwraca uwagę, że zbliżający się szczyt UE–Afryka, zaplanowany na 2014 rok, stanowi dobrą okazję do wyrażenia naszego poparcia dla Unii Afrykańskiej w roli przywódcy i wspierania odpowiedzialności Afryki w zakresie wykonywania zobowiązań dotyczących zapewnienia ochrony;
9. podkreśla, że zasada obowiązku ochrony musi zostać włączona do naszych działań prowadzonych w okresie budowania pokoju i po zakończeniu konfliktu, przy czym należy zapewnić nieprzerwane utrzymanie tej zasady w mocy;
10. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, państwa członkowskie i partnerów międzynarodowych do wyciągnięcia wniosków ze stosowania zasady obowiązku ochrony w Libii w 2011 r. i z aktualnej sytuacji w Syrii, którą charakteryzuje niezdolność do podjęcia działań, w celu zwiększenia spójności w stosowaniu jej w

konkretnych sytuacjach;

11. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, państwa członkowskie będące członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ, a także wszystkich naszych partnerów międzynarodowych do zadbania o pełną spójność ewentualnych dalszych zmian w koncepcji obowiązku ochrony z międzynarodowym prawem humanitarnym, a także do opowiedzenia się za ścisłym przestrzeganiem i monitorowaniem przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego w przypadkach, w których zastosowanie będzie mieć zasada obowiązku ochrony;
12. wzywa UE do dalszego propagowania koncepcji obowiązku ochrony na forum ONZ i do działań na rzecz upowszechnienia jej jako zasadniczego elementu modelu bezpieczeństwa zbiorowego opartego na wielostronności i przewodniej roli Narodów Zjednoczonych oraz uwzględniającego wzmocnienie pozycji Międzynarodowego Trybunału Karnego; przypomina, że obowiązek ochrony obejmuje również odpowiedzialność za walkę z bezkarnością.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	19.2.2013
Wynik głosowania końcowego	+: 26 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Michael Cashman, Ricardo Cortés Lastra, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Mikael Gustafsson, Filip Kaczmarek, Michał Tomasz Kamiński, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Jean Roatta, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Keith Taylor, Eleni Theoharous, Patrice Tirolien, Anna Záborská
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Philippe Boulland, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Enrique Guerrero Salom, Isabella Lövin, Gesine Meissner, Bart Staes
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	George Lyon

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	21.3.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 38 - : 5 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Sir Robert Atkins, Franziska Katharina Brantner, Elmar Brok, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Anna Ibrisagic, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols, Kristiina Ojuland, Ioan Mircea Pașcu, Mirosław Piotrowski, Bernd Posselt, Hans-Gert Pöttering, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, Werner Schulz, Sophocles Sophocleous, Charles Tannock, Inese Vaidere
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Emine Bozkurt, Andrew Duff, Héléne Flautre, Kinga Gál, Barbara Lochbihler, Emilio Menéndez del Valle, Jean Roatta, Indrek Tarand, Janusz Władysław Zemke
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Michael Cashman, Claudio Morganti, Czesław Adam Siekierski